

VLADA I OPORBA

Jedan od elemenata po kojima se državnici razlikuju od političara jest i njihov odnos prema onima koji su u opoziciji. Političaru je do vlasti zbog onoga što ona donosi na kratke staze, državniku do ostvarenja dugoročnih, trajnih ciljeva. Zato je prvomu opozicija samo na smetnju i on je želi progutati i uništiti; zato drugi znade da se trajni ciljevi ne mogu postići ako se za njihov minimum ne pridobije i opozicija.

Poput državnika, razborit političar znade da i opozicija sudjeluje u vođenju državne politike, i znade da ima mnoštvo situacija u kojima opozicija preuzima bar prividno glavnu ulogu. Takvim primjerima povijest obiluje. Jedan od poznatijih je pruski iz 1867. godine.

Kad je Napoleon III., kojega će povijest upamtiti pod podrugljivim nadimkom Napoleon Mali, spomenute godine od Bismarcka tražio da Pruska ispuni zadanu riječ i Luksemburg prepusti Francuskoj kao naknadu za njezinu neutralnost u lanjskome pruskom ratu s Austrijom, „željezni kancelar“ nije htio prerano produbljivati spor s Francuzima.

No, umjesto da se pokaže nevjerodostojnim i Francuskoj prepusti odluku o tome kad će započeti rat (te tako ugrozi i njemačko ujedinjenje), stvar je prividno prepustio oporbi: pogodio se s oporbenim prvakom, liberalom Rudolfom von Benningsenom da ovaj u Reichstagu zametne oštru kampanju protiv kancelara. Sloveći za najboljega govornika u Pruskome zastupničkom domu i u Parlamentu Sjevernonjemačkog saveza, Benningsen se je okomio na Bismarcka i tako mu omogućio da, pozivajući se na unutarnjopolitičke razloge i pritisak domaće javnosti, iznevjeri obećanja dana Francuskoj i tako sam izabere trenutak kad će se s njom obračunati.

Povijest moderne hrvatske samostalne države, nažalost, bilježi samo protivne primjere. Kad je izbio hrvatsko-bošnjački sukob, uvjetovan velikosrpskom agresijom i spletkama nemalog dijela tzv. međunarodne zajednice, nikomu na hrvatskoj strani nije palo na pamet da bi se u državnome interesu poslužio političkim grupacijama koje su pripadale pravaškome spektru i odatle ponijele političku baštinu, sentimente i uvjerenja koja su otvarala i drugačije perspektive. Ne, tu je oporbu trebalo smrviti, razdrobiti i uništiti kako bi se osigurala bipolarnost političkoga sustava koja je jamčila dug ostanak na vlasti (i koja je, inače, jedan od krupnijih problema zapadnoga čovjeka).

Kad nas se tlačilo Ustavnim zakonom o suradnji s međunarodnim kaznenim sudovima, nismo znali svoje negodovanje i otpor objašnjavati unutarnjopolitičkim razlozima, nezadovoljstvom građana i još uvijek brojnim izbjeglicama i prognanicima. Ne, mi smo se natjecali u servilnosti i *kooperativnosti*, proglašavajući lunaticima, malne državnim neprijateljima, onu šačicu zastupnika koja je u Hrvatskome državnom saboru glasovala ne protiv međunarodne suradnje, nego protiv političke i pravne kapitulacije kakvu je tekst Ustavnoga zakona i pravno i stvarno predstavljao.

Kad nas se pritiskalo da Sloveniji odstupimo dio državnoga teritorija kao cijenu za nastavak pregovora s Europskom unijom, onda je Ivo Sanader – božanstvo za članove svoje stranke, a neosporivi ljubimac uglavnom korumpirane *javne inteligencije* i tzv. neovisnih medija – navodno zbog toga podnio ostavku. Nije mu na pamet pao primjer onoga što će u povijest ući pod nazivom „splitska riva“, događaj koji je baš njega doveo na vlast. (Račan se je toga, doduše, dosjetio kad se je suprotstavio izručenju generala Bobetka!) A da je slovenska ucjena doista bila razlog Sanaderove ostavke, i da je umjesto povlačenja s čela vlade te faraonskog prepuštanja i vlade i stranke gospođi čiji su intelektualni domet broševi i traženje autograma od Baracka Obame (tko ju je ovlastio da se tako ponizi?!), da je, dakle, tada taj Sanader hrvatskoj javnosti otvoreno kazao s čime smo suočeni, onda bi i naš politički život postao zdraviji, a pritisak opozicije i negodovanje javnosti onemogućili bi poraz.

A ne čini se da i među današnjim pretendentima na državno vodstvo postoje oni koji su svjesni da oni koji drugačije misle ne moraju biti na smetnju, nego da baš zbog toga mogu koristiti vladinim ciljevima. Uz uvjet da vlada uopće znade što – pored naslonjača i službenih vozila – zapravo hoće...

Tomislav JONJIĆ

IZ SADRŽAJA

PAUČINA.....	2
Josip Ljubomir BRDAR	
OBLJETNICA MACELJSKOG ZLOČINA... 4	
Damir BOROVIČAK	
EKSHUMACIJA HRVATSKIH ŽRTAVA U KRŠU - KOSINJ.....	7
Ivan VUKIĆ	
NAŠ NUTARNJI SVIJET (19.).....	12
Maja RUNJE, prof.	
SAVJET LIJEČNIKA.....	12
Dr. Drina BLAŽEKOVIĆ SOJČIĆ	
TRAGANJE ZA SLIKOM IZVORNOGA KRŠČANSTVA.....	17
Dr. Vjeko Božo JARAK	
SJEĆANJE NA BLEIBURG I KRIŽNI PUT U DUBROVAČKOME KRAJU	21
Tomislav BJELOPERA	
O LJUDIMA I ŽIVOTU PREMA KNJIŽEVNOM DJELU MILE BUDAKA (9.).....	23
Maja PAVELIĆ RUNJE	
ODLUKA O UKLANJANJU GROBALJA I GROBOVA "OKUPATORA" I "NARODNIH NEPRIJATELJA" MINISTARSTVA UNUTARNJIH POSLOVA DF JUGOSLAVIJE OD 18. SVIBNJA 1945. (II.).....	29
Dr. sc. Vladimir GEIGER,	
U MRAČNIM ČELIJAMA.....	35
Ivan GABELICA	
OD BLEIBURGA DO VRŠCA.....	40
Ante ČELAN GAGANIĆ	
ZATOČENICI SRPSKOG LOGORA U KNINU.....	46
Ivan VUKIĆ	
IN DIESER AUSGABE	59
IN THIS ISSUE	60